

„Ale, ale Pla... Jeníku. Takhle by to nešlo.“ A k trojce připsala i sdělení rodičům. Čili poznámku.

„Teď snad nebudeš říkat, že si ještě nezvykl!“ obrátil se tatínek k mamince. „Nenapsal domácí úkoly. Nesoustředí se. A ty známky... no, jen se podívej!“

Jeníkovy známky za první měsíc školy skutečně nebyly nic moc. Jedniček jen pár. Jinak dvojky... a sem tam trojka. Hlavně z češtiny. Z diktátů.

„Pořád se někde fláká,“ prohlásil tatínek. „Práce pro školu musí být na prvním místě!“

„Podívej se na Sylvu,“ spustila postaru maminka. „Ta chyby nedělá. Poznámky nenosí. Proč může mít jedničky, a ty ne?“

„Dávej mu každý den diktát,“ řekl tatínek.

„Protože je pilná. Svědomitá. Ta dělá rodičům radost! A ten Petr. Taky nosí jedničky a ještě hraje na housle a maluje.“

„Úkoly si napíšeš, hned jak přijdeš ze školy,“ přikázal tatínek.

„To jsou děti! Na ty mohou být rodiče pyšní.“

„Kdybys chtěl, můžeš být jako oni.“

„Hloupý nejsi.“

„Loni to šlo, letos to nejde?“

„Josefe!“ vykřikl Jeník a utekl do svého pokoje. Rodiče na sebe pohlédli.

„Co mu je?“ podivili se.

Bylo jasné, že uvažovat o rozšířeném chovu myší nemá smysl. Myši jo, učení ne, řekl by tatínek. Ani náhodou!

Jeník byl smutný. Každý den se musel učit a učit... a ven jenom na procházku s maminkou.

„Abys nezvlčil!“ řekla jednou.

„Co je to zvlčení?“ zeptal se Jeník.

„Zdivočení,“ vysvětlila maminka.

Jeník se zamyslel. Kdybych zvlčil, jaké by to bylo...? Proměnil bych se ve vlka a utekl bych do lesa. Nemusel bych do školy. A kdybych potkal Karkulku, nesnědl bych ji. Naopak. Kamarádil bych se s ní a ona by mi vařila. Byl bych velký. A silný. Všichni by se mě báli. Jezinka taky, panečku!

Mohl bych žít i v zoologické zahradě. Vlci tam mají ohromný výběh. Dostávají maso, žádný špenát. Nemusí nikoho poslouchat. Nepíší úkoly a nedostávají známky.

Jenže já jsem kluk. Aspoň zatím. Nemůžu ven. Nemůžu za Sylvou. A ona chodí k Petrovi, řekla mi to. Hrají si spolu.

„Petr umí na počítači kouzla!“ básnila.

On se jí líbí! pomyslel si Jeník smutně. No jasně. Sylva sedí s Vyskočilovou, ale na Petra se dívá. Každou chvíli. Je vysoký a má jedničky. A jmenuje se Křišťál a já se jmenuju Placka. Začal jsem se špatně učit a bude ze mě (jak řekl tatínek) sotva popelář.

A z mých kukel se nevylihli barevní motýli. Kdepak. Vylíhly se dvě můry. Šedé. Vylétly a křídla jim vrzala frrr... frrr... Byly hrozné. Ještě že bylo otevřené okno. Že nezůstaly u mě v pokoji. Ale stejně: já nemám v ničem štěstí.

„Co je?“ vyděsila se maminka. „Proč brečíš?“

Čas běžel, Jeník byl pořád smutný. Nebo se nudil. Stálé učení ale nakonec přineslo výsledky. Po několika týdnech si Jeník známky vcelku opravil. Takže se rodiče uklidnili a odvolali tresty. Jeník byl několikrát u Sylvy, několikrát u Petra. Petr se taky přišel podívat na myš. Ale nezaujala ho.

„Já... já vlastně o zvířata moc nestojím,“ řekl. „Musí se krmit, musí se jim čistit klec, se psem musíš na procházky... to by mě nebavilo!“

„Ten je divnej!“ řekl pak Jeník Sylvě. „Nemá rád zvířata!“

„Hmmm... mně divnej nepřipadá,“ řekla Kyselá. „Já vlastně taky o zvěř moc nestojím... A už musím jít!“

Tuhle větu slyšel Jeník čím dál častěji. Už musím jít. A dělala mu starosti. Zatím se Sylva kamarádí s ním i s Petrem. Ale... co kdyby stála o Petra víc? Co kdyby se s Jendou přestala bavit?

„Pamatuješ... u moře? Jaký to tam bylo?“ připomněl Jeník.